

[Thomsen.]

stemme for Udtalelsen. Vi gør det for at repræsentere det positive, den bestemte Vilje, som i Dag raader i det arbejdende Landbrug, og overlader saa for Resten til det ærede Medlem Hr. Krag at repræsentere Snak, Taktik og Bagklogskab.

Ole Bjørn Kraft: Det var med Tilfredshed, jeg hørte Det konservative Partis Formand udtale sig om Forholdet mellem Hovedstad og Provins, idet han her indtog en ganske klar aktiv og positiv Holdning og anbefalede, at Regeringen foretog en Undersøgelse af, om det ikke var muligt paa dette Omraade at indføre Reformer, om det ikke var muligt positivt at bidrage til en Spredning af Administrationen, en Formindskelse af den Centralisation, som har fundet Sted her i Landet gennem en lang Aarrække. Men det var i høj Grad forbavsende at høre, hvorledes Statsministeren tog paa dette Spørgsmaal. For den højtærede Statsminister synes der overhovedet ikke at være noget Problem i denne Sag. Det var for ham kun en besynderlig Bevægelse, der var blevet rejst; der var ikke Tale om, at Staten vilde fortrædige Provinsen. Ministeren havde kun hørt, at der var nogle Talere, der ved forskellige Lejligheder havde fremsat nogle Overdrivelser.

Jeg tror slet ikke, det Standpunkt, Statsministeren her har indtaget, lader sig opretholde, og jeg tror, at den Hovenskab, som det er Udtryk for over for Bevægelser, som ikke paa Forhaand er autoriseret af Regeringspartierne, i det lange Løb vil være i høj Grad uholdbar og skadelig for Regeringen og Regeringspartierne. Det kan jo ikke nytte noget: det er ogsaa muligt, at der kan komme noget godt fra Provinsen. Man skulde ikke tro, at man stod over for en Mand, der staar i Spidsen for et Parti som det danske Socialdemokrati, der trods alt dog har baade sine fleste Medlemmer og sine fleste Repræsentanter ude i Provinsen og Provinsbyerne.

Det kan ikke nytte, naar der saa kommer en Bevægelse frem, rejst ved privat Initiativ, som er Udtryk for en Indstilling, som efterhaanden har vokset sig stærk, at man da søger overlegent at feje den til Side som noget, der ikke har nogen som helst Interesse. Der er nemlig aldeles ikke Tvivl om, at vi i Forhold til Landets Størrelse har en for stor Hovedstad, og den udøver en naturlig Tiltrækningskraft, som, hvis der ikke sættes noget ind derimod, vil føre til, at Misforholdet mellem Landet og Hovedstaden vil blive stadig større. Der er ingen Tvivl

om, at i det lange Løb vil det være til stor Skade for dette Lands og Folks Udvikling, hvis alt efterhaanden bliver koncentreret i een stor By, og jeg tror ogsaa, det vil være til Skade for selve Hovedstaden, hvis det bliver Tilfældet.

Det er derfor rimeligt, at Staten ikke blot ikke fremmer denne Tendens, men at Staten og Regeringsmagten direkte modarbejder den. Det kan gøres bl. a. ved; at man bevidst søger at henlægge Statsinstitutioner til Provinsen, ved at søge en anden Fordeling af Kulturgoder end den, der hidtil har været fulgt, ved, naar der er Lejlighed til det, at vise virkelig Imødekommenhed over for berettigede Krav, ogsaa naar finansielle Spørgsmaal staar paa Dagsordenen, fra Provinsens Side.

Men herpaa skorter det i allerhøjeste Grad. Forholdet er det, at naar der kommer Henstillinger udefra, møder man Gang paa Gang urimelig Modvilje, urimelig Træghed; der bliver rejst Modstand mod Ønsker og Krav, som er fuldstændig berettigede, blot fordi man nu engang er kommet ind paa den Indstilling, at det er behageligst at have det hele i Hovedstaden. Det er behageligst at ringe op i en Telefon og have de Folk, man skal tale med, ved Haanden. Man har nu engang vænnet sig til, at de største Bevillinger skal ikke gives til Provinsen.

Der er mange Eksempler herpaa. Jeg vil i Dag gerne fremdrage et enkelt lille Eksempel, som jeg synes er ganske typisk, og jeg vil meget henstille, at man i Regeringen hos den paagældende Minister tager Sagen op til ny Overvejelse. Det drejer sig om Bygningen af den nye Jernbanebro over Limfjorden. Her har man fra Trafikministeriets Side besluttet at bygge Broen saaledes, at det bliver umuligt at føre Havnebansesporene under Broen. Det kunde synes at være en ringe Ting. Men Forholdet er det, at hvis man gennemfører den Plan, som man hidtil har tænkt sig — og hidtil har man stillet sig fuldstændig afvisende, haanligt afvisende, over for de Henvendelser, som i denne Sag har fundet Sted fra Aalborg Byraads Side —, saa vil man simpelt hen spærre for Aalborgs havnemæssige Udviklingsmuligheder mod Vest.

Da den nye Limfjordsbro blev bygget, krævede man fra Statsbanernes Side saa store Højder, at Banetrafikken kunde gaa under Broen, og derigennem fik Aalborg Mulighed for Udvidelse mod Vest med en ganske kort Kajstrækning. Nu er det muligt ved at hæve den nye Jernbanebro over Limfjorden at skabe yderligere Udviklingsmuligheder. Men det vil man ikke fra